

แดดบ่ายเหวี่ยงเงาของเขายาวนำไปบนพื้น ระหว่างที่อึกกั๊กว
จากอาคารตรงไปยังรั้วโรงเรียนศุภโพล ช่วงเวลานี้ เงานั้นยังดูไม่สูง
ยาวเท่าเขา---นักเรียนชายผู้สูงเป็นอันดับต้นๆ ของห้อง ม. 4/1
สิ่งที่คุณจะเหมือนกันก็เพียงรูปร่างผอมจนดูแก่งก้าง

ลมเฉื่อยๆ พาเสียงโหวกเหวกลอยตามมาจากด้านหลัง ไม่
ต้องหันไปเด็กหนุ่มก็พอจะนึกภาพออก *ไอ้พวกเด็ก ม. 3 คงกำลัง
ขนอุปกรณ์ประท้วงมาขึ้นรถที่จอดรออยู่หน้าอาคารเรียน*

รุ่นน้องอายุห่างจากเขาแค่ปีเดียว แต่กลับก่อเรื่องไม่ได้ขาด
พวกนั้นเคยโหมกระแสด่าว่าบาตรอาจารย์ คัดค้านนโยบายโรงเรียน
ทำตัวเกรียนใส่รุ่นพี่ ฝ่ายปกครองปวดหัวเพราะรับมือยากขึ้นทุกที
ทุกวันนี้โลกหมุนเปลี่ยนทิศ ขึ้นทำอะไรผลิผลาม โรงเรียนอาญุก
พวกเด็กเหลือขื่อนี้ตีประจานไปทั่วประเทศหรือทั่วโลก

รุ่นในโรงเรียนไม่พอ ได้ยินว่าวันนี้พวกมันตั้งใจจะไปชุมนุม
แถวแหลมแท่น ร่วมกับเด็กโรงเรียนคู่วรที่มีอาจารย์กลั่นผม
นักเรียน แถมยังอัดคลิปแพร่ไปทั่วอินเทอร์เน็ต ว่ากันว่าอาจารย์
โรงเรียนนั้นอาศัยความสนิทสนมขอให้ผู้ปกครองเด็กยกโทษให้ ทั้ง
สองฝ่ายตกลงกันด้วยดี แต่คนนอกกลับไม่ยอม ดึงดันจะเอาเรื่อง
ทางกฎหมาย แล้วไอ้พวกรุ่นน้องเขานี้ก็เฮลโหลไปร่วมด้วย!

พวกมันเอาเวลาพักกับหลังเลิกเรียนมานั่งทำปายประท้วงอยู่

หลายวัน เพื่อสุดสัปดาห์นี้จะขับรถมาชนไปรวมขบวน รุ่งพีและอาจารย์เฝ้าเตือนว่าอย่าไปยุ่งเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเอง พวกมันกลับย้อน ‘นี่แหละเกี่ยวที่สุดซะ ใครจะรู้ว่าวันหนึ่ง ไอ้กระแกลลอนผมนักเรียนแล้วอัดคลิปแฉอาจจะวนมาที่โรงเรียนเราบ้างก็ได้ ต้องตัดไฟแต่ต้นลม!’

ห่า! ศุภพลเคยบังคับนักเรียนตัดรองเท้าหรือชาวสามด้านกับเขาซะที่ไหน

โรงเรียนของอาก់ก็เป็นโรงเรียนเอกชนชายล้วนชั้นดี นักเรียนได้รับอนุญาตให้ไว้ผมยาวกว่าปกติ ทำผมอิงแพชั่นก็ได้ แถมยูนิฟอร์มก็ดูดีจนไม่น่าหวังว่าจะโดนประท้วงขอใส่ชุดอย่างอื่น

แต่พวกมันก็ยังคิดจะอุดตริประท้วง!

เงามืดเคลื่อนผ่านมาปกกาย เด็กหนุ่มมองพื้นแล้วแหงนขึ้นมองฟ้า นึกถึงสุริยคราสอันมีส่วนเกี่ยวข้องกับตำนานคำสาปกลับของศุภพล ที่แท้เมฆหนาผืนใหญ่กำลังสยายไปยังเหนืออาคารเรียนอาก់หงายหน้าตามจนเอี้ยวไปหยุดมองด้านหลัง

เป็นจังหวะเดียวกับที่รถคันหนึ่งเคลื่อนจากทางลาดใต้อาคารเรียน พุ่งเข้าหารถอีกคันที่จอดอยู่หน้าอาคารด้านล่าง---คันที่ไอ้พวกหัวแข็งกำลังชนป้ายประท้วงขึ้นท้ายกระบะ!

“เฮ้ย! ระวัง!”

เสียงร้องและปลายนิ้วชี้ของเขาเรียกให้พวกมันหันตาม เด็กหัวแข็งร้องตกใจ โดดกระเจายได้ทันพอดีกับที่รถตู้ของโรงเรียนพุ่งลงมากระแทกกระทาะบะของพวกมันดังโครม!

เสียงหนึ่งตะโกนออกมาจากกลุ่มนั้น “น้ำสิทธ์ไม่ได้อยู่บนรถ!” น้ำสิทธ์คือคนขับประจำโรงเรียน

“แกจอดแล้วลืมดิงเบรกมือหรือไงวะ!”

ไอ้พวกนั้นโวยวายคาดการณ์กันเสียงลั่น ขณะที่อึกก็ประหวั่น
ถึงผู้รับผิดชอบบรรณานั้นซึ่งเขาเพิ่งแยกจากมา

“กูเกือบถูกทับตายแล้วอ๊ะ!”

เสียงตุงตุงดังกล่าวลากความคิดเขาไปยังสิ่งที่เพิ่งคิดถึงเมื่อครู่
เกือบถูกทับตาย สุริยคราส...คำสาป!

ซึ่งใจจะก้าวไปหาเด็กพวกนั้น แต่เห็นว่าไม่มีใครเป็นอะไร
แถมแต่ละรายยังปากเก่งกันเหมือนเก่า คนเป็นรุ่นพี่จึงกลืนน้ำลาย
หนีดลงคอ หันคืน ก้าวพ้นจากประตูรั้วโรงเรียนเพื่อกลับบ้าน

แวบหนึ่ง เด็กหนุ่มเห็นร่างผอมของใครบางคนยืนฟุ้งส่ายตา
มาจากอีกฝั่งถนน ครั้นรู้สึกตัวว่าเขาเพิ่งจ้อง เจ้าตัวก็หันขวับ ก้าว
ไวๆ หายไปทันที

Ep 1

Lenticular Clouds

- 1 -

“ไอ้ห่วย! โทศัพท์มึงก็ห่วย! ไอแพดมึงก็ห่วย! ห่วยเหมือนตัวมึงแหละ!”

“กูห่วยแล้วนักห่วยฟ่อง---!”

“ไอ้โรงเรียนหานี้ก็ไม่เลิกให้ใส่ยูนิฟอร์มซะที ต้องใส่ชุดแบบเดียวกับมึง ขาชี้หน้าเขาฉิบหาย!”

“พอ!” อักก็กระซอกปากรุ่นน้อง ร่างเล็กกว่าเขาลอยห่างจากที่กำลังจะโจนเข้าหาคุณครูนี้

“ปล่อ-!” คนถูกลากยังฮึดฮัด คำพูดไม่ชัดนักเพราะผลจากหมัดคู่อริทำให้แก้มเริ่มบวม

“อยู่เนี่ยๆ กูเป็นสรวัตรนักเรียนนะโว้ย!” เด็กหนุ่มตะคอกแล้วออกกำลังลากปิกเจ้าตัว

คนฮึดฮัดยิ่งเซห่างมา ถึงกระนั้นก็ยังสะบัดหน้ามาแยกเขี้ยวใส่ “สรวัตรแล้วโวะ!”

เขาชะงัก หน้าชาไปแวบหนึ่ง

เซี่ย! เสือกจริงของมัน!

ก็เหมือนอำนาจของอาจารย์ หรืออำนาจของฝ่ายปกครองเวลาแค่ไม่กี่ปี จากตำแหน่งสรวัตรนักเรียนอันเกรียงไกร เป็นที่เกรง

ขามของใคร ๆ ในโรงเรียน เด็วนักกลับไม่มีใครเห็นหัว แม้แต่ปลอกแขนแดงอันเป็นสัญลักษณ์ของตำแหน่งนี้ ไอ้พวกรุ่นน้องแทบ ๆ ยังเอาไปหยันกันว่าดูสะเหล่ และไม่เข้ากันเลยแม้แต่ร้อยกับสูทดำแขนยาวตัวนอก และกางเกงขาสั้นสีเดียวกัน อันเป็นเครื่องแบบนักเรียนของศุภพล

ความร้อนพุ่งออกหู มือที่ขยำท่อนแขนอีกฝ่ายอยู่ขยับแน่น หากมองทะลุลงใต้แขนเสื้อได้ คงเห็นกล้ามเนื้อของเขาเกร็งขึ้นเป็นลูกและมีเส้นเลือดตึงกระตุก “งั้นมึงก็รักษาชื่อโรงเรียนหน่อย คนข้างนอกมันมองเข้ามาเห็นพวกมึงตีกันอยู่หน้าประตูโรงเรียนนี่นะ เห็นมั๊ย!”

รุ่นน้องไม่ทันค้านอะไร ไม่ใช่เพราะพวกมันเห็นจริงว่าในความคลาดล่าของยามเช้า ขณะนี้ผู้ปกครองและนักเรียนจากทั้งในและนอกรั้วโรงเรียนต่างหันมาเป็นตาเดียว ทว่าเพราะแรงกระชากที่หนักกว่าเก่าต่างหาก

คนถูกกระชากร้อง “อ๊อ!” ปลิวตามมืออັกก์ลิกเข้ามาด้านในฝั่งอาคารเรียน

ห้องฝ่ายปกครองตั้งอยู่ชั้นล่างทางปีกขวา ตัวอาคารเรียนนั้นเป็นตึกเก่าแก่สี่ชั้น ทอดตัวยาวโอบรอบสนามหญ้าสามด้าน ได้รับการบูรณะและทาสีใหม่จนดูสวยทัดกับโรงเรียนอินเตอร์ชื่อดังๆ ได้เลย ฝ่ายบริหารให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้ ค่าที่มันมีส่วนส่งเสริมภาพลักษณ์ของโรงเรียนนานมา ภาพลักษณ์ที่ไอ้พวกเด็กห่ามีแต่จะทำลายลงทุกวัน!

มัธยมชายศุภพลเป็นโรงเรียนเอกชนเก่าแก่ มีชื่อเสียงทั้งเรื่องการเรียนและระเบียบมารยาทเป็นอันดับต้นๆ ของภาคตะวันออก ก่อตั้งตั้งแต่ พ.ศ. 2510 ประวัติของตระกูลผู้ก่อตั้งโลดโผน

พันลียาวนานยิ่งกว่านั้น จนเป็นเรื่องเล่าขานของคำสาปกลับมาที่
จบปัจจุบันก็ยังรำระบือ

เพิ่งเจ็ดโมงกว่า แต่อากาศร้อนจนเหงื่อซึมหน้า น่านุดเหงิด
ที่สุททฐของโรงเรียนช่างไม่เข้ากับอากาศเมืองไทยอย่างที่ไฉ่พวก
นักเรียนตัวร้ายว่าไว้จริง ๆ ปกติอีกก็ไม่ยอมให้ใบหน้าหล่อเหลา
เกลี้ยงเกลาของตัวเองมองลงด้วยสาเหตุใด ๆ---ใช้ภาพลักษณ์เป็น
สิ่งสำคัญสำหรับศุภพล มันจึงสำคัญด้วยสำหรับสรวัตรนักเรียน
ผู้เป็นตัวแทน ‘สำคัญ’ ของโรงเรียนนี้! อย่างไรก็ตามตอนนี้เขาไม่มี
โอกาสแม้แต่จะล้างผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อ ไฉ่สลับข้างกายไม่วาย
ท่าฤทธิ์ มันยังหันไปฮึดฮัดใส่ริที่ถูกไฉ่ค้นเพื่อนสรวัตรนักเรียน
ของเขาหัวตามมาติด ๆ กัน

ทั้งที่อยู่ในชุดเครื่องแบบเหมือนกับเด็กทั้งโรงเรียน แต่เมื่อ
อาก์แทรกวงไปยังทิศใด เขาก็โดดเด่นเสมอด้วยส่วนสูงอันกอปร
ด้วยไหล่กว้าง ชุดสูทแอบถูกตัดเย็บตรงเอวให้รัดรูปกว่าเก่า เน้นทรง
ให้เขายิ่งดูเพรียวชะลูดและมีช่วงขาพอมยาวละม้ายพระเอกการ์ตูน
มังงะ ใบหน้ามีส่วนผสมระหว่างเงินกับเชื้อสายพื้นถิ่น แต่กลับไม่ดู
เป็นทั้งเงินและคนท้องถิ่น มอเดลลิ่งที่เคยพยายามป้อนงานให้สมัย
อาก์เพิ่งขึ้นชั้นมัธยมบอกว่า เขาดูหวานแต่ก็คมคาย และมีลึกลับ
นุ่มนวล เสียแต่การพูดติดสำเนียงพื้นถิ่นค่อนข้างหนัก นั่นทำให้
อาก์ชวดงานในวงการบันเทิงไป ถึงเขาจะยกให้หล่อปกตัวเองว่า
ไม่แคร์ แต่ก็พยายามฝึกพูดอย่างคนกรุงมาตลอดจนตอนนี้แทบเนียน
ขึ้นทุกที

“อาก์” เสียงเรียกดังจากข้าง ๆ เป็นเสียงเล็กเหมือนเด็กที่เขา
ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าใคร

เมื่อเขายังไม่ตอบ รายนั่นพูดต่อ เสียงดังขึ้นแสดงว่าถลันใกล้

เข้ามา “เราช่วย!”

“ไม่ต้อง!” คนหล่อหันไปตะคอกเจ้าของคำอาสา มันตัวเล็กกว่าเขา---ที่จริง เล็กกว่าตัวรุ่นน้องที่เขาหิ้วมาซะอีก ตัวเล็กจนเหมือนเด็ก ม. 1!

นั่นละคือสาเหตุที่อัครก็รำคาญไอ้โน้มนี่ซะมอมา มันพยายามตะกายมาขอเป็นสารวัตรนักเรียนกับเขา แต่ดูเถอะ ไช้ซ้เท่าลิง นอกจากจะช่วยอะไรไม่ได้ ยังจะทำให้ศุภพลกับคนตำแหน่งนี้ขายจี้หน้า!

พอถูกตะคอก ไอ้โน้มนี่ก็หดคอดอยจนผมม้าที่ปรกหน้าผากอยู่ปลิวกระจาย อัครก็ลากคนในควบคุมตามไปถึงประตูห้องปกครอง ใช้หลังมือข้างหนึ่งเคาะประตู ไม่วายกระซิบกับไอ้ตัวแสบ “ถ้าไม่อยากจะให้เรื่องใหญ่ มึงก็ทำตัวดี ๆ ต่อหน้าอาจารย์!”

“ยายศนิอะนะ!”

รุ่นน้องหมายถึงอาจารย์ศนิ อาจารย์สาวน้อยที่เพิ่งเข้ามาใหม่เมื่อเทอมที่แล้ว แล้วเทอมนี้ก็เป็นอาจารย์ประจำชั้นห้อง ม. 4/1 ของอัครก็ แถมยังเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองซึ่งมีหน้าที่ดูแลชุมนุมสารวัตรนักเรียนอีกด้วย

เพราะอย่างนี้ เมื่อเสียงพูดถึงอาจารย์สายตรงของเขามีสำเนียงเหยียดร่วม อัครก็จึงพ่นลมหายใจร้อน กัดฟันตอบ “เดี๋ยวมึงก็รู้!”

“ใครอีกนะ!” เสียงเข้มดังลอดมาจากในห้อง

ทันทีที่ได้ยิน ไอ้คนเหยียดก็หน้าผลัดสีเพราะอาจารย์ที่อยู่ข้างในไม่ใช่คนที่คิด ปากมันพึมพำ “ทำไมมาเข้าจังวะ!”

อัครก็ยิ้มสะใจบ้าง ตะโกนกลับเข้าไป “เคลดีก้นหน้าโรงเรียนครับอาจารย์!”

“เข้ามา!”

อย่างว่องไว เจ้าของปีกที่เขาหัวอยู่เกิดสงบเสียงขึ้นมาทันใด คางชูแต่ต้นหล่นตก ไม่กล้าสบตาเจ้าของเสียงเข้มที่ยืนหันหลังให้อยู่ ด้านในห้อง แผ่นหลังไม่กว้างนัก เสี้ยวหน้าเบนมานิด ๆ เผยให้เห็นแค่แนวจอมนที่ถูกันไล่ระดับสู่ขอบขากรรไกรเป็นสีเขียว กับปลายจมูกที่ไม่โด่งเด่นนัก แต่ก็ให้ความรู้สึกดูดันอยู่ในที่ หางออกไปคือกลุ่มรุ่มน่องที่อีกก็ได้เจอเมื่อวันก่อน

ไอ้พวกที่รอดตายจากรถไฟ

-2-

“เกือบโดนรถชน?” ไอ้วัฒน์ทวนคำ มันน่าจะเพิ่งมาถึงโรงเรียน กำลังนั่งก่ดปลอกสารวัตรนักเรียนอยู่ที่เก้าอี้หินริมสนามหญ้า

“ใช่” ไอ้คันพยักหน้าพลางกริดปลายนิ้วลูบปอยผมเหนื่อหน้าผากอย่างจะจัดให้เข้าทรง ทั้งที่แต่ต้นก็ประคองทั้งแว็กซ์และสเปรย์จนแข็งไม่กระดิก อักก็กับรายนี้เพิ่งจะส่งเด็กแสบเข้าห้องปกครองแล้วแยกออกมาหาวสุวัฒน์ ตามที่รายหลังส่งข้อความมาระบุที่อยู่

ทั้งที่สายตายังจับเงาตัวเองบนบานกระจกหน้าต่างบนอาคารข้าง ๆ ไอ้คันพูดต่อ “มึงคิดมัย สรุพบว่าแม่งเหมือนเรื่องในคำสาป”

“อือ...” วสุวัฒน์ส่งเสียงในคอ แววดาครุ่นคิด “อาจจะบังเอิญก็ได้”

“บังเอิญเหี้ยไรติด ๆ กันสามสี่รอบในอาทิตย์เดียว!” ไอ้คันเสียงดังขึ้น เขามือลงเมื่อรู้สึกว่ารำคาญของตัวเองเข้าทรงแล้ว---ทั้งที่จริงก็เหมือนเดิม---ซึ่งไม่แปลก ดูตาเป็นขีดเหมือนใช้มีดกรีดเป็นเส้น

เล็ก ๆ นั้นสิ มันน่าจะเห็นอะไรไม่ชัดนักหรอก

เมื่อเห็นเพื่อนทั้งสองยังนิ่ง คนตาชืดว่าต่อ “โดนคนดักปล้น กระจางตันไม้เกือบตกใส่หัว แล้วก็มาเคสนี้ สรุปว่าลำดับกับ เหตุการณ์มันเหมือนในคำสาปนั่นเลยนะ!”

“ทนายของตระกูลถูกใจดักปล้นทำร้าย เกิดอุบัติเหตุกระจาง ตันไม้จากชั้นสองของบ้านตกใส่หัวทนายทคนที่หนึ่งจนอาการสาหัส แล้วทนายทคนที่สามก็ถูกรถชน?” โอ้วฉันนี่ไล่เหตุการณ์ที่ทุกคนใน ศุภพลและพื้นที่รอบ ๆ กันดูกันดี

อีกกับคำต่อจากโอ้วฉัน ตามเรื่องที่ได้ยินมา “ทนายทคนที่ หนึ่งกับทนายช่วยกันปลอมพินัยกรรมเพื่อเอาเงินไปทำอย่างอื่น แทนที่จะสร้างโรงเรียนตามเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษ แล้วทนายท คนที่สามก็แอบทุจริตเงินในโรงเรียนหลังจากเปิดดำเนินการไปแล้ว ไม่นาน...”

ใช่ ชื่อเสียงเรื่องการเรียนและระเบียบมารยาทของศุภพลที่ ว่าโด่งดัง กลับยังไม่กระเดื่องเท่าเรื่องลับเบื้องหลังเหล่านี้

ด้วยเชื้อสายที่สืบทอดมายาวนาน ไฉ่เรียงได้แต่ครั้งนคร ศรีพล คนในตระกูลศุภพลยึดมั่นในความดีงามและการกระทำเพื่อ แผ่นดินเกิด ว่ากันว่า หน้าที่พระเจ้าตากรวมพลจากเมืองจันทน์ไปกอบ บ้านกู้เมือง บรรพบุรุษศุภพลก็เป็นหนึ่งในทหารหาญคนสำคัญ ครั้น ลุสู่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น คนศุภพลก็โยกย้ายไปตั้งรกรากแถบ ริมน้ำจันทบูร ได้ร่วมรบต่อมาในยุทธนาวีเกาะช้าง จากนั้นร่วมสร้าง กิจการยางพาราตะวันออกกับหลวงราชไมตรีจนมีฐานะมั่งคั่ง

ด้วยอุดมการณ์อันสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นนี้ กาลต่อมา บรรพบุรุษ ของศุภพลจึงมีดำริ การศึกษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญบำรุงประเทศ ให้เจริญยิ่งขึ้นในภายภาคหน้า โรงเรียนสำหรับบุรุษถูกวางแผน

ก่อตั้งขึ้นด้วยทรัพย์สินส่วนหนึ่งของตระกูล แม้เมื่อลูกหลานทอด
ธุระหรือหักพาเงินสู่ส่วนอื่น แต่ละรายก็ประสบเคราะห์กรรมนานา
น่าพรันพรึง ทำยสูญมีคนค้นพบแผ่นหนังแปลกๆ ในกำปั้นเก่าใต้ถุน
คฤหาสน์ บนแผ่นหนังจารเลขยันต์และอักขระโบราณด้วยโลหิต ลง
วันเวลาขณะฟ้ามีดตะวันตกบ સાปแห่งใครก็ตามที่เกาะเกี่ยวกับ
ศุภพล ทว่าขบถต่อเจตนารมณ์บรรพบุรุษ และคิดคดมาตุภูมิ...

สายลมพัดมาวูบหนึ่ง ไฉ้คั่นนิ้วหน้า เฟ่งมองเส้นผมตัวเอง
บนกระຈก แล้วยกมือขึ้นลูบอีกครั้งทั้งที่ไม่มีเส้นไหนตกหรือกระดก
ขึ้น ปากบอก “สรุปว่า เคยมีเรื่องเหี้ยๆ แบบนี้เกิดขึ้นกับพวกนักเรียน
เลยในศุภพลโลกมาก่อนเหมือนกัน?”

“แต่เงื่อนไขสำคัญคือช่วงปีนั้นต้องเกิดสุริยุคราส” อักก็ตอบ
ไฉ้คั่นมุ่นคิ้ว “กูไม่เคยได้ยินพอยต์นี้”

ไม่แปลก ประวัติผู้ก่อตั้งโรงเรียนและคำสาปนี้ แม้จะมีรายละเอียดลิดโลดโผนจนแพร่หลาย แต่ที่แท้ก็เป็นแค่เรื่องสนุกที่ทุกคน
รู้สึกว่ไกลตัว *ไกลจนแทบไม่มีจริง* เรื่องไกลตัวจนแทบไม่มีจริง ใคร
จะสนใจเสาะคุ้ย

อักก็ถอนหายใจ “มึงไม่เคยสงสัยหะวอ ถ้ามีคำสาปคอยเล่น
งานพวกนักเรียนเลยๆ แบบนั้นจริง ทำไมเรายังเห็นไฉ้หลายคนนั้น
ไม่เป็นอะไร”

เขาวรรคให้เพื่อนคิดตาม ก่อนต่อ “มีคนบอกกูว่ ที่แท้มันมี
เงื่อนไขสำคัญที่หลายคนยังไม่รู้ ก็เลยไม่เชื่อ เงื่อนไขนั้นคือคำสาป
มักจะเกิดขึ้นในช่วงใกล้สุริยุคราส”

“มันอาจจะหมายความว่า คำสาปไม่ได้มีอยู่จริง” ไฉ้ฉม軒ขัด
ด้วยท่าทางนิ่งๆ มันไม่สนใจปลอกแขนที่เอียงกระเท่เร่ เท้าๆ กับที่
ไม่สนใจเสื้อสูทเรียบแต่บางช่วงกลับเปื้อนเศษใบไม้ ไม่สนแม้แต่ม

ทำสีน้ำตาลเข้มที่ยุ่งพันกัน

อาก์เองก็ไม่สนใจคำพูดของมัน “หรือไม่งั้น ที่เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้น อาจเพราะกำลังจะเกิดสุริยุปราคาจริง ๆ!”

“มึงเชื่อ?”

ต่อคำถามของไอ้วัฒน์ อาก์ถอนหายใจ ล้วงโทรศัพท์ขึ้นมา แสดงภาพที่แคปหน้าจอไว้

เว็บไซต์ข่าวหลายเดือนก่อนลงรายละเอียดการพยากรณ์ว่า สุริยุปราคาเต็มดวงจะพาดผ่าน่านฟ้าไทยในอีกราวสามเดือนข้างหน้า

“เฮ้ย!” ไอ้คนอัปปากค้างทันที ขณะที่ไอ้วัฒน์จ้องอาก์นิ่งอย่าง รอคำอธิบาย

เขาบอก “กูมีเรื่องให้สงสัย ก็เลยไปค้นดูจนเจอนี้”

“มีเรื่องให้สงสัย?” ไอ้วัฒน์ทวนคำเขา เสียงและสีหน้ายังราบ ไร้อารมณ์เช่นเดิม

คนคันกลืนน้ำลาย “เมื่อวันอาทิตย์พ่อขับรถชนผลไม้จากสวน มาให้อา กูเลยแะเอามาแบ่งให้น้ำลิตีด้วย---

บ้านของอาก์อยู่ที่ตราด พ่อทำธุรกิจรังนก เรือกสวน และมี ป่อกุ้ง นับว่าเป็นเศรษฐีระดับย่อม ๆ สามารถส่งเขากับพี่สาวซึ่งอายุ ห่างกันแค่สามปีเข้าเรียนโรงเรียนเอกชนได้สบาย และแม้จะเข้าพัก ในหอหรุหราสำหรับนักเรียนได้ เขากับพี่ก็เลือกจะอยู่กับอาซึ่งมีบ้าน และทำธุรกิจในตัวเมืองปัตตานี้แทน นานทีจึงจะกลับบ้าน หรือ บางทีพ่อกับแม่ก็ขับรถมาหาพร้อมของฝาก

สัปดาห์ที่ผ่านมา พ่อกับแม่จะไปเยี่ยมพี่สาวซึ่งเข้าเรียนต่อใน กรุงเทพฯ ทั้งคู่ถือโอกาสนำเงาะโรงเรียนทุเรียน และมังคุด มาให้อาก์กับอาด้วย ของจำนวนมากกินกันไม่หวาดไม่ไหว เขาจึงนำมา

แบ่งให้น้ำสิทธิ์ที่โรงเรียน แก่ใจดี ยอมขับรถพาเขาไปทำธุระในฐานะ
สาวตัวนักเรียนหลายครั้ง น้ำใจและการเลี้ยงคนคือคำสั่งสอนที่พ่อ
อบรมอภักดิ์กับพี่สาวมาแต่เล็ก

“เดี๋ยวนะ!” ไฉ่คั่นขัดขึ้น ยกนิ้ว และตาโตขึ้นเล็กน้อยด้วย
ท่าทางนึกอะไรขึ้นได้ “สรุปว่ามึงมาทันเห็นตอนที่รถน้ำแกไหลลงไป
ชนไอ้พวกนั้น?!”

ตอนพารุ่นน้องที่วิวาทกันเข้าไปในห้องฝ้ายปกครอง ทั้งเขา
และไฉ่คั่นได้เห็นการสบปากคำคนในที่เกิดเหตุรถชนนั้น พวกเด็ก ๆ
ยังปากดี ต่างจากน้ำสิทธิ์ที่ก้มหน้าหงอย

น้ำสิทธิ์จากบ้านในภาคอีสานมาหางานทำที่นี่ แม้งานสารพัด
จะช่วยให้พอเก็บเงินได้บ้าง แต่ก็ยังไม่เรียกว่ามีฐานะดี

น่าสงสารแก จู่ ๆ รถในความรับผิดชอบดันไหลไปชนรถ
นักเรียนเข้า หวาดหวิดว่าจะมีคนบาดเจ็บอีกต่างหาก ไม่รู้จะโดน
ทำโทษอย่างไรบ้าง

อภักดิ์เฝ้าปาก พักตอบเพื่อน “ตอนแรกน้ำสิทธิ์ขับรถคันนั้น
ออกไปซื้อของให้แม่บ้าน ถูรถตังนาน พอแกมาถึงก็เลยรีบร้อนจอด
รถ แล้วลงมาช่วยชนของจากรถกู---

จุดที่น้ำสิทธิ์จอดคือบริเวณใต้อาคารด้านหน้า มันเป็นทาง
ลาดทอดขึ้นสู่ประตูชนของ และเพราะรถแกไปจอดตรงนั้น ไอ้พวก
เด็กที่จะไปประท้วงจึงต้องจอดรถของมันไว้ที่ตีนทางลาด เพื่อชน
ของบางส่วนออกจากประตูเดียวกันไปขึ้นรถ

“แล้วสรุป อีท่าไหนรถมันถึงไหลจากข้างบนลงมาชนเด็กได้!”

อภักดิ์ตอบไฉ่คั่น “แม่บ้านบอกน่าจะเดี๋ยวจะมีเด็กมาชนของ
แกเลยต้องถอยรถให้มีที่ว่างหน้าประตูไว้บ้าง หลังเกิดเรื่อง กูไปถาม
แก แกว่าน่าจะลืมเปลี่ยนเกียร์จากเกียร์ถอยหลังมาที่เกียร์พี รีบร้อน

จอดรอแล้วก็ใส่เบรกมือเลย ทำทางเบรกมือคงไม่แน่น รถมันเลย
ถอยแล้วไหลลงมา”

“ช่วยฉิบหาย!”

ไอ้วัฒน์ไม่สนใจที่ไอ้คันไวยววาย ตั้งสมมติฐานว่า “น้ำแกขับ
รถมาตั้งนาน เรื่องความปลอดภัยในรั้วโรงเรียนต้องเคร่งที่สุด ทำไม
เลือกดื่มแค่เรื่องเข้าเกียร์ไปซะได้”

“แม่งห่วงกินเงาะมึงหรือเปล่าวะ”

“ไม่ใช่โว้ย” อักก็ตวาดไอ้คัน แล้วหันหาไอ้วัฒน์

“กูคิดแบบมึง ถامن้า น้ำลิทธีก็อีกๆ อีกๆ แกจำได้เหมือน
ว่าจะเปลี่ยนเกียร์แล้ว แต่ตอนนั้นรีบๆ เลยไม่มั่นใจ”

“ถ้าแกไม่มั่นใจสักคน ใครจะช่วยแก้ต่างแทนได้”

“แต่ที่แน่ๆ แกไม่ได้ลืดอกประตุรธ”

ไอ้วัฒน์ประสานสายตาเขา ปกติใบหน้าของมันเป็นนิ่งเรียบ
แม้แต่สายตาก็ยากจะเสาะความ นานๆ ที่จึงจะบ่งความเซ่หนนี้
“มึงหมายความว่า?”

ภาพบางภาพพุดขึ้นในหัวไม่ถึงชั่ววินาที แต่อักก็ขยับปิดเส้นทาง
ที่มันพุ่งขึ้นมา “กูไม่ได้หมายความว่าอะไร” แม้แต่คำพูดก็ดูจะไม่ได้
หมายความว่าเซ่นั้น “แค่บอกตามที่น่าแกพูด”

สายตาของไอ้วัฒน์มีแววของคำถามลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

-3-

**เรื่องไกลจะกลายเป็นเรื่องใกล้ตัว บางทีก็เพราะเราเป็นฝ่าย
ย่างเท้าเข้าหามันเอง**

เพื่อตอบคำถามที่ทั้งเพื่อนและตัวเองจิตใจ ไม่กี่นาทีต่อมา

อึกๆกับสองสหายสาววัยรุ่นนักเรียนจึงรุดมาหยุดด้านหลังอาคารเรียน
โชคดีที่ห้องฝ่ายปกครองตั้งอยู่บนชั้นกราวนด์ สามารถหลบ
มานั่งได้หน้าต่าง แล้วโผล่หน้าแยงสายตาเข้าไปตามช่องมู่ลี่เพื่อ
สังเกตการณ์ด้านในได้

จากตรงนี้ พอลจะเห็นภายในห้องขนาดไม่กว้างนัก ตกแต่งด้วย
โทนขาวกระจ่างตัดกับไม้สีอ่อน

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกนั้นคล้ายห้องลับมิดทะเบียนเพราะมี
บางอย่างบดบังช่วงกาลนาน โต๊ะทำงานตั้งอยู่ชิดฝาทั้งสองด้าน ด้าน
ในตัวใหญ่กว่าปราศจากผู้คน ขณะที่ด้านนอกตัวเล็กกว่า บัดนี้มี
อาจารย์สาวผู้เป็นทั้งอาจารย์ประจำชั้นและผู้ดูแลชุมนุมสาววัยรุ่น
นักเรียนที่เขาสังกัด นั่งสนทนาอยู่กับเด็กนักเรียนจอมประท้วงทั้ง
สามราย รวมถึงคนขับรถของโรงเรียน

อาจารย์คนนี้มีรูปร่างเล็ก ตัดผมสั้น อันยังส่งให้ดวงตากลมโต
และแก้มป่อง แกเป็นคนหน้าหวาน เสียงก็หวาน บุคลิกยิ่งหวาน
อายุจริงยี่สิบหกปี แต่รูปลักษณ์รวมๆ ดูเด็กกว่านั้น การที่แกเพิ่งเข้า
ใหม่เมื่อกลางเทอมก่อน กลายเป็นสาเหตุให้เกิดเสียงลือลือกังขา ว่า
ทำไมจึงได้มาประจำในห้องแห่งอำนาจนี้

ไม่มีใครรู้ความจริง เหตุผลที่คนพอจะสรุปกันได้ คือกระแส
สังคมที่กำลังเปลี่ยนไป ทำให้อาจารย์ส่วนใหญ่ลำบากใจและรู้สึก
เสี่ยงกับหน้าที่นี้ เพื่อร่อนจึงถูกโยนให้อาจารย์เข้าใหม่ท่าทางใจดี
อ้างว่าคนรุ่นใหม่เข้าใจและรับมือกับเด็กรุ่นใหม่ด้วยกันได้ดีกว่า
เฉพาะเสียงนินทาเบาๆ เท่านั้นที่ยังเชื่อว่า อาจารย์คนนี้ได้เข้ามาอยู่
ในห้องนี้ ก็เพราะผู้ทรงอำนาจในห้อง ‘ต้องใจ’ แกเป็นพิเศษ

ไม่มีเงาของ ‘ผู้ทรงอำนาจ’ อยู่ในห้อง บางทีอาจออกไป
จัดการเจ้าเด็กสองคนที่ทะเลาะกันข้างนอกแทน

ขณะนี้ น้ำสิทธิ์ผู้พอมฝ่ายนั่งก้มหน้าไม่ปริปาก ส่วนทั้งอาจารย์และนักเรียนกำลังหน้าดำหน้าแดง แสดงว่าเถียงกันมาได้พักใหญ่ บานหน้าต่างกระจกปิดแน่นและไม่มีช่องเปิดอื่นใด ถึงกระนั้นเสียงจากข้างในยังพอเล็ดลอดให้จับความ

“---ครูก็ไม่แปลกใจที่เธอไม่เชื่อเรื่องนั้น แต่ของบางอย่าง ถึงไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่”

“ลบหลู่กับตั้งคำถามนี้ไม่เหมือนกันใช่ไหมคะจารย์” แกนนำเด็กหัวแข็งชื่อจันรรจ์ มันเป็นเด็กดั่งดั่ง ซึ่งยิ่งสร้างความน่าอับอายสำหรับชายล้วนเฉกศุภพล

อาจารย์ศนิเอียงคอ “คำถามว่า?”

“ว่ามันอาจจะไม่ใช่แค่คำสาป!”

อย่างพร้อมเพรียงกัน อักก็กับเพื่อนทั้งสองที่แอบดูอยู่ด้วยกันหันมองตา นี่หมายความว่าแม้แต่อาจารย์ศนิกำลังคิดถึงคำสาปศุภพล!?!

ไม่ทันออกความเห็นกันว่าอย่างไร หวังคิดถูกกระซาคิน เพราะเสียงรุ่มร่างอีกรายต่อความเพื่อนของมัน รายนี้ก็ดั่งดั่งไม่น้อยกว่ากัน

“มันอาจจะไม่จริงทั้งยวงประวัติศาสตร์ศุภพลก็ได้!”

“เชี่ย!” ไฉ้คันรื่องเสียงดัง ทำเอาทั้งอักก็และไฉ้วัฒนรีบหดหัวลงได้หน้าต่าง พร้อมๆ กับยื่นมือตะคุบปากพลางกดบาเจ้าของเสียงลงตาม

“น้ำแอร์!” ไฉ้คันใช้เสียงลม เงยหน้าอย่างจะคาดโทษท้อแอร์ที่อยู่ข้างบน “แม่งหยดลงหัวกู ผมเสียทรงไหมะ---พื้ย!” น้ำอีกหยดหล่นใส่ปากมันพอดี

“เข้าปากกู!” ไฉ้วัฒนรีฮึมฮัมบ้าง

อัครกัณฑ์ “พวกมึงจะแข่งกันเรียกให้คนข้างในโผล่หน้ามาดูหรือไงวะ!”

“มึงแหละเสียงดังสุด!” ไส้สองตัวใช้เสียงลมพร้อมกัน

อัครกัณฑ์เสียงจึกจึก สะบัดหน้ากลับไปติดตามสถานการณ์ในห้องต่อ ไม่สนใจไฉนที่พยายามขยับที่มันหนีน้ำแอร์จนไปชนกับไอ้วัดณ์ รายหลังดูจะใช้ไหล่ดันคืนเพื่อรักษาที่มันเดิม

ที่โต๊ะของอาจารย์ศนิ พวกหุ่นน้องตัวแสบกำลังเป็นฝ่ายอรรถาธิบายอาจารย์

“---ศรียุคเป็นชุมชนโบราณรุ่นเดียวกับเมืองพระรถ มีมาก่อนสุโขทัยหกร้อยปี อยู่ในยุคก่อนประวัติศาสตร์---

“หมายความว่ายังไม่มีการบันทึกเรื่องราวใด ๆ” อัครกัณฑ์ช่วยจำนรรจขยายความ

“ถูก! แต่บรรพบุรุษผู้ก่อตั้งศุภพลเคลมว่าตัวเองสืบเชื้อสายมาจากคนในเมืองนั้น จารย์ว่าไม่น่าประหลาดหรอกคะ นางนับญาติกันยังไง มุขปาฐะจากรุ่นสู่รุ่นเอาเหอ”

“แล้วบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งโรงเรียนจะโกหกแบบนั้นทำไม” อาจารย์ยังคำถาม

“เพราะศรียุคเป็นเมืองเก่าแก่แถมยังยิ่งใหญ่ในแถบนี้ไงคะ ถ้ามีคนหลงเชื่อตามตำนาน ศุภพลก็ย่อมจะดูเก่าแก่และยิ่งใหญ่ตามไปด้วย”

“นี่ยังไม่นับว่าบางคนมั่วถึงขั้นนึกว่า ศุภพลคือเชื้อสายเจ้าเมืองศรียุคมาก่อน เพราะชื่อคล้าย ๆ กันค่ะ!”

“แต่พวกเธอก็ไม่มีหลักฐานเหมือนกัน---เดี๋ยว!” อาจารย์ยกนิ้วเป็นเชิงปรามเมื่อฝ่ายนักเรียนเตรียมได้อีก “แล้วต่อให้เรื่องนี้ไม่จริง เราก็ไม่สามารถตีขลุมเอาว่าทุกเรื่องนั้นไม่จริงนะ”

“เรื่องตามพระเจ้าตากคงยากจะหาหลักฐาน แต่ง่าย ๆ อย่าง การร่วมทุนกับหลวงราชไมตรีนะ คັນยังงักไม่เจอทางนั้นพูดถึง ศุภพลเลยนะคะ ข้าวของเครื่องใช้ บ้านที่หลายอย่างของทางนั้น ยังเก็บไว้เป็นพิพิธภัณฑ์ มันไม่น่าแปลกหรอกคะ ถ้าทำงานจนยิ่ง ใหญ่มาด้วยกัน ทางนั้นจะไม่พูดถึงเลยสักอะ”

“พวกเธอก็เลยจะเหมาว่าคำสาปเป็นแค่เรื่องแต่ง?” อาจารย์ มุ่นคิ้วแน่นเข้าทุกที “แต่จะเพื่ออะไร ความลึกลับ? เก๋เก๋? ยิ่งใหญ่? พวกนี้ไม่ช่วยให้ศุภพลกลายเป็นโรงเรียนดีเด่นได้หรอกนะ”

“แต่มันก็จะทำให้มีคนหลงเชื่อ จนต้องพยายามทำตัวเป็น ‘เด็กดี’ ไม่ขบถ ตั้งใจเรียนช่วยชาติ”

“ซึ่งก็จะมีผลให้ศุภพลมีชื่อเสียงเรื่องการเรียนและระเบียบ มารยาทในที่สุดคะ!”

“---”

อาจารย์คนนี้จะอ้าปาก ทว่าเจ้าเด็กอีกรายในนั้นก็ชิงว่าก่อน “อาจารย์คงไม่ถามนะคะ ว่าแล้วนั้นไม่ใช่เรื่องดีตรงไหน”

คนที่...ไม่รู้ว่าตกลงกำลังจะถามจริงหรือไม่ กลับหุบปากจับ

“แล้วมันไม่ดีตรงไหนวะ” ไอ้คันถามเพื่อนซะเอง

อากก็แสวงพ่นลมหายใจ

“ทำเป็นเต๊ะ สรุปว่ามึงก็ไม่รู้แหละวะ”

ไอ้วัฒน์เป็นฝ่ายจู้ปาก กลอดตาเป็นเชิงชี้ให้เพื่อนหนีไป สนใจเรื่องสำคัญ

อาจารย์สาวผมสั้นในห้องถอนหายใจ แต่ดูก็รู้ว่าการกำลัง พยายามระงับอารมณ์สุดขีด

“โรงเรียนแค่คิดว่า ทำไมพวกเธอต้องเสียเวลาไปสนใจเรื่องที่ มันไกลตัวขนาดนั้น ที่ของเรามันดีอยู่แล้ว แล้วเป็นนักเรียนก็ควรจะ

ตั้งใจเรียนให้ดี”

“แล้วผลการเรียนของพวกเราไม่ดีตรงไหนคะ”

คำย่อนดูจะทำให้ผู้เป็นใหญ่แทบสะอึกอึก

เห็นผลลัพธ์ดังนั้น จันรรจ์ว่าต่อไปด้วยท่าทางกริดกราย
มั่นใจยิ่งขึ้น

“อีกอย่าง...ถ้าเราทำดูตายเพียงเพราะเห็นว่ามัน ‘โกลตัว’
ปล่อยให้คนอื่นได้รับความไม่เป็นธรรม---”

“ต่อไปเป็นศัตรูของเราก็กะละ” อีกคนล่ำทับ

“ใช่ ต่อไปให้คนคนนั้นจะเป็นศัตรูของเราก็กะละ” จันรรจ์พยัก
หน้าตาม ทั้งที่สายตายังสบอาจารย์มุ่มม่น “เราจะรู้ได้ยังไงคะ ว่าวัน
หนึ่งเรื่องโกลตัวมันจะไม่วกกลับมาโกลตัวเรา แล้วถึงตอนนั้น จะยัง
เหลือใครช่วยเหลือเราได้ เราคงต้องเผชิญชะตากรรมไปลำพัง ใน
เมื่อตลอดมาไม่เคยคิด ไม่เคยแม้แต่สงสัย ไม่เคยพยายามแก้ไขเพื่อ
ให้ได้สิ่งที่ถูกต้องหรือเหมาะสมกว่า!”

ริมฝีปากของผู้เป็นอาจารย์ปริจากกันนิดหนึ่งคล้ายอยากจะ
เถียง แต่กลับไม่มีเสียงเถียง

เสียงที่ได้ยินกลายเป็นเสียงไอ้คัน

“คำใหญ่คำโตฉิบหาย ไอ้พวกนี้”

ในที่สุดพวกช่างเถียงจึงว่าต่อ “แทนที่จะเอาไปผูกกับเรื่อง
คำสาปบ่าบอนั้น เพื่อหาว่าพวกเราเป็นคน ‘ผิด’ กตึกา ทำไม
โรงเรียนไม่พยายามสืบความจริงว่าตกลงรถมันไหลลงมาได้ยังไง”

“น่าสิทธ์แกก็บอกว่าลืมนเปลี่ยนเกียร์ แล้วเบรกมือมันน่าจะ
หล่น ไช้มัยคะน่า” อาจารย์สาวหันหาคนขับรถ

ผู้ถูกถามก้มหน้าเหนียม “อะ...ผมคิดอย่างนั้น...”

“แต่น่าสิทธ์ก็บอกเองเหมือนกันว่าจำได้ไม่แม่น และปกติเข้า

เกียร์พีตอนจอดทุกครั้ง?” เจ้าเด็กจอมเถียงเอียงหน้าหาคนขับรด บ้าง “แต่ละวันน้ำขับรดก็เที่ยวคะ”

“อูย...” คนถูกถามห่อปาก “ไม่เคยนับหรอก”

“หมายความว่าหลายรอบมาก ๆ” เด็กอีกรายรีบรับลูก “แล้ว น้ำขา เคยลื่นเข้าเกียร์พีมาก่อนมั้ย”

“มะ...ไม่น่าละ เวลาสตาร์ทรถอีกทีก็ไม่เคยเห็นเกียร์อื่น นอกจากพี”

จ่านรจิตลบกกลับมาที่อาจารย์ทันที “คนที่ขับรดทุกวัน วันละ ไม่รู้กี่รอบ แล้วไม่เคยพลาดเลยสักรอบ มันก็น่าจะกลายเป็นปกติ นิสัยหรือสัญชาตญาณไปแล้วใช่มั้ยคะ---”

“สัญชาตญาณแปลว่าทำไปโดยอัตโนมัติ นี่ยิ่งแทบจะไม่มีทาง เป็นไปได้เลยที่น้ำสิทธิ์จะลื่นเข้าเกียร์พีตอนจอดคะ”

“แล้วมันจะหมายความว่ายังไง” เสียงอาจารย์ชักจะห้วน

“น้ำสิทธิ์บอกว่าตอนเกิดเรื่องไม่ได้ล็อกประตูรถ มันก็มีความ เป็นไปได้ไม่ใช่เหรอคะที่จะมีคนแอบขึ้นไปเข้าเกียร์ถอยหลัง แล้ว ดึงเบรkmือออกเพื่อทำให้รถไหล”

“จะมีใครทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร หรือว่าพวกเธอไปก่อศัตรูไว้ จนฝ่ายตรงข้ามหาทางเล่นงาน---”

“คนที่วางตัวเป็นฝ่ายตรงข้ามพวกหนูมาตลอดก็เห็นจะมีแต่ โรงเรียนนี้แหละคะ อาจารย์!”

-4-

อีกราวยี่สิบนาทีจะแปดโมง

เดี๋ยวนี้นักฟิสิกส์แรงเสียดทานจากกระแสวิกฤตโดยเปลี่ยน

การเข้าแถวเคารพธงชาติกลางแจ้ง ไปเข้าแถวหน้าห้องเรียนบนอาคารแทน อย่างไรก็ตาม ด้วยตำแหน่งสารวัตรนักเรียน อักก็กับเพื่อนยังคงต้องไปตากแดดข้างรั้วโรงเรียนช่วยอาจารย์ควบคุมเด็กที่มาสาย

หลังจากบทสนทนาเริ่มคลี่คลาย---อาจารย์ศุภนิรปากพวกนักเรียนแสบว่าจะเร่งหาต้นตออุบัติเหตุรถไหลให้เร็วที่สุด---อักก็จึงกระซิบเพื่อนว่าจะแอบไปเข้าห้องน้ำก่อน

ห้องน้ำนักเรียนชายส่วนใหญ่สกกปรกทั้งนั้น ตรงข้ามกับห้องน้ำอาจารย์ นอกจากคนเข้าใช้น้อยกว่า แม่บ้านยังทำความสะอาดดีกว่า ไม่แปลกที่เด็กนักเรียนชอบแอบเข้าใช้โดยเฉพาะพวกออกสาว อักก็เคยไล่พวกนั้นให้ทำตามกฎ นักเรียนเข้าห้องน้ำอาจารย์ไม่ได้---ต่อให้แค่หาเบี่ยงทาลิปมันก็ไม่ได้! แต่นั่นละ เวลาไม่มีใคร แล้วด้วยปลอกแขนที่ถือว่าเป็นเสมือนมือแขนของอาจารย์ อักก็จึงถือโอกาสเข้าใช้ห้องน้ำที่สะอาดและสงบกว่า

เดินตรงไปอีกไม่กี่เมตรก็จะถึงห้องน้ำประจำ จู่ๆ มีใครอีกคนเลี้ยวมาตัดหน้าเปิดประตูเข้าไปก่อน ที่สำคัญ รายนั่นสวมชุดนักเรียน!

อักก็เบิกตา แทบจะอำปากโกรธ

ห้องอื่นยังไม่เท่าไร แต่ห้องนี้เขาผ่านบ่อยและไล่ไ้อพวกไม่รู้กฎจนไม่กล้าเหยียบ *นี่ใครมันสะเออะลองดี!*

ขยารวก้าวยารวว่าเก่า ถึกว่าเก่า! แค่นี้ก็ก้าว แขนยาวก็ปราดมือคว่ำลูกบิดดึงประตูเปิด

ภายในห้องน้ำไม่กว้างนัก ข้างในแบ่งเป็นสองอ่างล้างมือ สองโถฉี่ และหนึ่งห้องส้วมด้านใน ทั้งหมดตกแต่งด้วยกระเบื้องสีครีม สลับขาวให้ดูเข้ากับตัวอาคารด้านนอกที่แต่งสีอิฐออกส้ม น้ำหอม

ในห้องใช้กลิ่นวานิลลาชั่วคราวนาน จนอึกก็อดสงสัยไม่ได้ ผู้เข้าใช้
ห้องนี้แล้วไปเข้าร้านขนมจะไม่รู้สึกเหม่งๆ บ้างหรือ

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นสำหรับตอนนี้

เด็กหนุ่มเพ่งมองใครอีกคนที่ก้าวเข้ามาก่อน ตอนนี้ภายในนี้
มีแค่เขากับไอ้เจ้านั่น

ผู้ชายรูปร่างเล็ก ผอมจนดูแห้งสับไปทั้งตัว---ใช่ ที่อึกก็เห็น
ชัดก็เพราะมันถอดเสื้อสูทแขวนป่าไ้วอย่างน่าเกลียด! เสื้อโปโลสีขาว
แขนสั้นตัวในค่อนข้างเข้ารูป และถึงอย่างนั้นก็ยิ่งเห็นชายผ้ากรอม
หลวมช่วงเอว

ตอนที่อึกก็เปิดประตูเข้ามา ไ้บ้านนั้นกำลังขยับเข้าไปชิดโถ
โถจิ๋วในห้องนี้ไม่มีอะไรกั้นข้าง มองจากตำแหน่งเยื้องมาข้างหลังจึง
เห็นถนัด เจ้าตัวกำลังปลดเข็มขัด จากนั้นดึงขอบกางเกงลงจนกอง
แค่ครึ่งสะโพก

อึกก็เบิกตาอีก ครันมีอะไรบางอย่างวับแวมล่อตา

เปล่า ไม่ใช่กางเกงในขอบขาวเขียนชื่อยี่ห้อ คาลวิน ไคลน์

ส่วนที่กางเกงนั้นบดบังอยู่แต่ต้นตางหาก---

“อะแหม!” คนตรงโถกระแอมขึ้น

คงเพราะเสียงประตูที่ดังตามหลัง กับผีเท้าที่หยุดแค่หน้า
ประตูแล้วไม่ก้าวต่อ รายนั่นจึงหันมาด้วยความสงสัย แล้วพอเห็น
อึกก็กำลังก้มมอง...บางอย่างของมันอยู่ ก็เลย...

คนมองหน้าร้อนขึ้นทันที ไม่ใช่อาย แต่โกรธ---

คือจริงๆ ก็โกรธผสมเขินๆ อายๆ นั่นละ ค่าที่สายตาของ
อีกฝ่ายกลับมีแววยิ้มขึ้น!

นึกว่าถูกพิศواسมิงหรือไง ไ้บ้า---!

ไม่ใช่แค่สายตาจากดวงตาคู่กลมโตสีน้ำตาล กระทั่งริมฝีปาก

ค่อนข้างบางของมันก็ชักมุ่มยี้ม หลังจากก้มลงดูจุดที่อ๊กก็มองอยู่
แม้มีชายเสื้อกรอม แต่ก็พอจะเห็นส่วนสะโพกเปลือยเกือบ
ครึ่งของมันเป็นสีอ่อน---อ่อนกว่าช่วงผิวนอกร่มผ้าที่ก็ค่อนข้างเผือด
อยู่แล้ว เนื้อส่วนนั้นไม่ถึงกับอัดแน่น เพียงแต่เป็นเนินขึ้นเล็กน้อย
อาจเพราะความผอมนั่นเอง---

ไอบ้านนั้นไม่พูดอะไร แค่นั่งกลับไป เงยหน้าเหมือนสุนัขเสียเต็ม
ประดา จนผมค่อนข้างยาวและขมวดเป็นเกลียวปรกหลังคอ เสีย
ผิวปากแผ่วลอยลมมาเป็นเพลงที่อ๊กก็ไม่รู้จัก แต่ที่ชวนฉิวที่สุด คือ
มันแสร์งขยับข้างแขนชิดลำตัว แล้วดึงขึ้นเพื่อเลิกชายเสื้อให้สูงขึ้น...

“ชะเอม!” อ๊กก็แสร์งกระแอมบ้าง แต่หนักแน่นอย่างให้รู้ว่า
ไม่ใช่ล้อเลียน

คนตรงโถะงักเสียงผิวปาก แต่ยังไม่แม้แต่เอียงคอขำเลี้ง
มา

สาววัตรนักเรียนพยายามสูดลมข่มความร้อนในใจ อ๊กก็ไม่ใช่
คนใจเย็น แต่เขารู้ว่าการทำตัว ‘ร้อน’ นั้นรังแต่จะทำให้ภาพลักษณ์
เสีย

“นี่ห้องน้ำอาจารย์”

“ฮือ” มันทำเสียงเป็นเชิง ‘รู้!’---ยังคงไม่เหลียวมา!

“โรงเรียนเก่ามึงไม่ได้สอนเธอ ว่ามันหมายความว่าไง”

“มองออกว่าเป็นนักเรียนใหม่?”

อ๊กก็แค้นเสียงให้เป็นคำตอบ ยกไหล่ขึ้นแต่น้อยโดยอัตโนมัติ
อย่างคนรักค่ายอ

ใช่เพราะนั่นหมายความว่าเขาคาดการณ์ถูก และเป็นสาววัตร-
นักเรียนที่ดี!

อ๊กก็เข้าชุมนุมสาววัตรนักเรียนตั้งแต่ขึ้น ม. 3 ทว่าไม่ใช่แค่

ตลอดปีที่แล้ว ก่อนหน้าจะผ่านเข้ามาเป็นสารวัตรนักเรียนได้ เขาก็ทุ่มเทช่วยงานพีเมธ คนรักของพี่สาวตัวเอง พีเมธอยู่ในตำแหน่งดังกล่าว และต่อมายังเป็นประธานนักเรียนอีกด้วย นอกจากพี่สาว ก็มีพีเมธนี่ละที่เขาเห็นควรเอาเป็นแบบอย่างในทุก ๆ ด้าน อย่างตามรอยในทุก ๆ ด้าน

อัคร์ก็ปรูปรุแหม่นยำในกฎของศุภพลทุกข้อ นอกจากนั้นก็เที่ยวสอดส่ายจนแทบจะไม่มีนักเรียนคนไหนเล็ดลอดจากสายตาและความทรงจำของเขา ไฉนที่ยืนหันหลังให้---แน่ละ ต่อให้แค่หันหลัง!---อัคร์ก็จำได้ว่าไม่ใช่คนคุ้นตา ความหาญกล้ามาใช้ห้องน้ำอาจารย์ที่เขาคุมอยู่ยังยืนย่นสถานะเจ้าตัว

“แล้วตกลงมันหมายความว่า?” ถึงจะถามอย่างนั้น แต่น้ำเสียงของไฉนนักเรียนใหม่กลับไม่แยแส

อัคร์จึงดุขึ้นอีกนิด “มันหมายความว่านักเรียนเข้ามา ‘เยี่ยว’ ไม่ได้!”

คำตอบกลายเป็นเสียงน้ำกระแทกโถ แล้วไฉนก็เอียงจิงหันมา มุมปากคงยิ้มนิด “นักเรียนเยี่ยวไม่ได้แล้วมึงเข้ามาในนี้ทำไม” วรรคนิดหนึ่งพลางเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น “สนใจกู?”

นัยบางอย่างในคำย้าทำเอาหน้าอัคร์ร้อนวูบขึ้นมาอีกหน คราวนี้เงินมากกว่า ก่อนค่อยกลายเป็นโกรธ

ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่สารวัตรนักเรียน ในการตามล้างตามเช็ดพวกเด็กเกกมะเหรกนั้น เขาต้องทนฟังเสียงก่นด่า ต่อล้อต่อเถียง แต่ทั้งหมดนั้นไม่เคยมีใครต่อปากต่อคำด้วยนัยเช่นนี้!

อยากจะว่ากออกไป แต่คนอย่างเขาฉลาดพอจะรู้ว่ามันไม่ใช่หนทางสู้ชนะที่แท้...

เด็กหนุ่มกระตุกปากหยัน กระแทกเท้าเข้าไปหยุดที่โต๊ะข้างกัน

จากนั้นปลดเข็มขัดและกระดุมกางเกงลงก่อเสียงบ้าง เอียงคอเล็กน้อย เป็นเชิง ‘นี่คำตอบ’ และ ‘กูเป็นสรวัตร สรวัตรใช้ห้องนี้ได้ เพราะอยู่คนละระดับ!’

อย่างไรก็ตาม มุมปากกับคิ้วที่ลอยอยู่กลับร่วงลงเพราะคำตอบไปของอีกฝ่าย

“ไม่ต้องเงิน กูก็เป็นเกย์เหมือนกัน”

เป็นครั้งแรกที่อากก็หลุดหน้าตัง

เซี่ยอะไรของมึงเนี่ย!

ตรงข้ามกับอีกฝ่าย นอกจากไม่มีท่าทีก้าวเกรง มันยังชักมุมปากสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มหวาน

อากก็ควรจะตีฝีปากได้กลับในพลันตามนิสัย ทว่าทันทีที่ยื่นไปใกล้เตรียมอำปาก อะไรบางอย่างก็ทำเอาชะงักกึก

กลิ่น...

ใช้แล้ว กลิ่นหอมแดด กลิ่นที่อธิบายไม่ถูกด้วยซ้ำว่าเป็นเช่นไร ทว่าใมน้ำใจให้ภาพแผ่นดินกว้างกลางที่แจ่มชัดขึ้นในหัว แดดสดได้ฟ้าคราม ปุยเมฆก้อนเล็กๆ เสียงนกร้องจากที่ไกลๆ ต้นไม้และแมลง...

สำเนียงละม้ายก้าวลงแอ่งทรายดูเด็กหนุ่มเร่งชักเท้ากลับเมื่อนั้นเอง พื้นที่ว่างหลังดวงตาจึงถูกถมด้วยภาพตรงหน้าแทนที่

จากมุมมองด้านข้างในระยะใกล้ อากก็พบว่าคนข้างๆ ตัวเตี้ยกว่าเขาแค่ปลายจมูก ผมหยิกที่ไม่รู้ว่าหยิกศกหรือไปตัดมาคงถูกเสกแสงกลางแค่ลวกๆ เส้นผมที่ถูกกวาดไว้ด้านข้างจึงยังบิดบังช่วงหางตาเล็กน้อย แต่กลับยิ่งย้ำให้เห็นว่า ได้แฝงขนตาหนาและงอนยาว ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตดูหวานเศร้ามันติดจะลอยอยู่ในรูปตาเฉียง

ลงด้านนอก กรอบตาค่อนข้างสั้น ปล่อยคิ้วเข้มและดกหนาลาก
หางยาวไปกว่านั้น ส่วนสันจมูกก็โด่งจนแทบไม่เห็นรอยหักจากหน้า
ผากเลยทีเดียว แกนกลางเป็นท่อนกระดูกชัด แล้วปลายก็เชิดอย่าง
พวกดีอีร์

เดี๋ยว! ความคิดกระตุกเตือน ทำไมจู่ๆ เผลอพินิจเครื่องหน้า
มันไปซะได้

ทันใด เขากลับเป็นฝ่าย...กระอักกระอ่วน---ใช่ น่าจะคำนี้---
กระอักกระอ่วน และหิว ๆ ในท้องขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ อักก็มอง
เห็นภาพตัวเองหลุดสีหน้าเด๋อด่าแบบเวลาที่เขาหลุดเก๊กเพราะเงิน
---ไม่! กระอักกระอ่วนต่างหาก! จากการทำอะไรผิดพลาด ครึ่งนี้ที่
หนักกว่าทุกที อาจเพราะไอบ้านี้เสียกวาดยืมหวาน แถมตาเศร้า
ลอย ๆ ของมันยังส่งประกายวับ ๆ มาให้เขา

เด็กหนุ่มรีบดึงหน้าตึง บั่นเสียงแข็ง “มะ...มิงภูมิใจ?” แซงดิ
วะ! เขากระแอมอีกที “นี่เป็นโรงเรียน ‘ชาย’ ล้วนนะโว้ย!”

คราวนี้อีกฝ่ายหลุดขำออกมาคิกหนึ่ง เป็นคิกเดียวที่ทำให้คน
ที่เชี่ยวชาญการวางมาดอย่างยิ่งถึงกับหลุดมุด เหมือนจู่ๆ ก็ถูกจับ
แก้ผ้าต่อหน้าศัตรู

เห็นได้ชัดว่าไอบันจับแก้พยายามช่วยรักษาน้ำเขาด้วยการ
กลั้นขันอย่างยิ่ง ริมฝีปากบนและล่างบีบเข้าหากัน ถึงกระนั้นมุมตรง
แก้มก็ยังไม่วายประกาศความรู้สึก มันเลื่อนสายตาจากใบหน้าเขา
ลงไปที่ด้านล่าง ยังมองที่จุดนั้นขณะบอก “อ้อ ผู้ชายล้วนๆ!”

ไม่พูดเปล่า คนพูดถอนมือจากเป่าตัวเองมายกขึ้น กระดิกนิ้ว
พอมยาวเป็นเชิงทักทายเป่าของเขาแล้วว่าต่อ “พอมเนอะ”

จากหน้าร้อน ตอนนี้อักก็รู้สึกเหมือนอุณหภูมิที่ผิวหน้าของ
เขาถูกกระชากลดฮวบจนถึงจุดเยือกแข็ง ทั้งสีหน้าก็คงละลายหาย

กลายเป็นความซัดเหือด โดยเฉพาะตอนที่คนตกหลุมหัวเราเสียดังอย่างกลั่นไม่อยู่

“กฎหมายถึงตัวมึงนะ ผอมเนอะ!”

“ไอ้---!”

ในที่สุดก็หลุดนัยจริง อักก็ผู้ใจร้อน ชีวไววาย และได้มันใจในตัวเองนัก กำลังแหวกทะเลหน้ากากและชุดคลุมคลุมหล่อเท่ที่พยายามถักสร้างมานาน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็น่ารักนะ” ไ้บ้าวาดมือมาโอบหลังเขาก่อนดึงกลับไปเก็บสัมภาระของตัวเอง ไม่ได้ล้างมือด้วยซ้ำก็ค่อยๆ ถอยไปยังประตู

อักก็จะหันตาม ทว่าทันนี้ได้ก่อนว่าตัวเองยังไม่ ‘เรียบร้อย’ จึงได้แต่เก้ๆ กังๆ ดึงตัวเองกลับหาถอ เฉพาะสายตามองอีกฝ่าย เคลื่อนไกลออกไป ริมฝีปากสั่นด้วยความโกรธ ยังไม่สามารถเปิดเป็นคำที่อยากตะโกนได้

‘กูไม่ได้มองตุตมึง กูมองรอยสักมึงต่างหาก ที่นี้เขาไม่ให้สัก ไอ้ควาย!---’

ใช่ ที่ทำไม่ได้ เพราะระยะที่ไกลขึ้นจนเห็นหน้าตรง และทั้งตัวกลับกระตุกอีกภาพขึ้นฉายในหัว

ไ้บ้านั่นคงไม่ทันสังเกตสีหน้าเขาที่ผลัดลงรวดเร็ว มันผิวปากเพลงเดิมอีกครั้งแล้วค่อยๆ หมุนลูกบิด ถอยตามรอยแยกของช่องประตูออกไป ก่อนปล่อยให้บานประตูไม้แดงหับตามเก่า

กึ่ง!

เสียงประตูกระแทกขอบไม่ถึงกับสะท้อนสะท้อน ที่สะท้อนสะท้อนจริงแท้กลับเป็นความรู้สึก อันเกิดจากภาพที่ถูกฉายขึ้นในหัวนั้นต่างหาก

มัน...ใช่แล้ว!

เจ้าของร่างผมบาง ไหลไม่กว้างนักค่อนข้างลู่ลง รูปหน้ามี
ขากรรไกรชัด ทว่าเพราะความผอมทำให้แก้มตอบจนมีร่องเส้นเชื่อม
จากใต้โหนกแก้มลงมาถึงช่วงคางมน ถ้าเพียงแต่เสยผมหยิกยุงนั้น
ขึ้นมัดไว้ด้านหลัง...

ไต่บ้านนั้นคือผู้ชายคนเดียวกันกับที่อ๊กก็เห็นเมื่อวันก่อน!

คนที่เหมือนเฝ้าดูอยู่นอกประตูโรงเรียน แล้วพอเห็นวารถของ
น้ำสิทธิ์ไหลลงมาชนกับรถของพวกจ่านรจ์ --- เห็นว่าอ๊กก็กำลัง
จ้องมองมัน---มันก็หมุนตัวกลับแล้วรีบดุ่มดันจากไป

-5-

ตอนที่อ๊กก็ถลันกลับมารวมพลกับไอ้คันกับไอ้วัฒน์ มันทั้งคู่ยัง
ถกกันเรื่องเก่าไม่จบ

“---สรุปว่าไอ้เด็กเปรตพวกนั้นมันใจมากกว่าไม่ใช่คำสาป”

“ถ้าไม่ใช่คำสาป ก็แสดงว่ามีคนพยายามทำให้มันเกิดเรื่องขึ้น
แบบนี้อันตรายนะ”

“อันตรายยังงีวะ”

ก่อนที่ไอ้วัฒน์จะตอบ อ๊กก็กระหืดกระหอบมาพูดแทน

“มันก็หมายความว่า คนทำจะก่อเรื่องร้าย ๆ กับนักเรียนของ
ศุภพลต่อไปอีกตามคำสาปในตำนานนะซีวะ!”

ตำนานที่ว่า หลังจากเหตุวิบัติในทายาทคนที่หนึ่งของศุภพล
ทนายประจำตระกูล และทายาทคนที่สาม ยังมีเหตุทำนองเดียวกัน
อุบัติตามมาอีกหลายหน แต่ละหนทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ
จนรายหลัง ๆ ถึงแก่ชีวิต นั่นเองเป็นเหตุให้บันทึกคำสาปกลับมี

น้ำหนักที่ทุกคนจำต้องรับฟัง และไม่มีใครกล้าขัดขึ้นอีกต่อไป

ไอ้คันทำหน้าย่นพลางยกมือขึ้นจะเกาหัว แต่แล้วนึกขึ้นได้รับ กระตุกมือตัวเองออกก่อนจะทำผมเสียทรง นิ้วมือนั้นเปลี่ยนมาขยี้ ผิวหน้าตัวเองไม่ให้เกิดรอยย่นด้วย “มันจะมีคนทำเรื่องบ้า ๆ แบบนี้ไปเพื่ออะไรละ!”

“แล้วก็ใครที่คิดทำเรื่องบ้า ๆ นี่” ไอ้วัฒน์ขยายคำถาม

อັกก์พ่นลมหายใจ กัดกราม “กุสงสัยอยู่คนหนึ่ง!”

เพื่อนทั้งสองดึงสายตามาที่เขาพร้อมเพรียง

อັกก์พยายามสุดลมระงับระทึก สรุปรื่องนักเรียนใหม่ที่ตัวเอง ได้เจอในห้องน้ำอาจารย์เมื่อครู เรื่องที่มันมาโผล่ด้อม ๆ มอง ๆ ใน เหตุร้ายเมื่อวันก่อนพอดีพอดี แถมเมื่อเขาหันจ้อง มันก็รีบเดินหนี

“แปลกจริงด้วย” ไอ้วัฒน์พึมพำ

“มึงก็คิดเหมือนกันใช่ไหม” อັกก์พยักกับเพื่อน

ไอ้คันเป็นคนตอบ “ใช่ สรุปรทำไมมึงเข้าห้องน้ำอาจารย์วะ”

“เซี่ย!” เขาร้องเสียงสูง “นั่นประเด็นเหรอ!”

“แล้วมึงกะทำไง” ไอ้วัฒน์ไม่ใช่คนสนใจ ‘น้ำ’

“ถ้าเป็นอย่างที่เราคิดจริง ๆ กุว่าปล่อยไว้ไม่ได้ ต้องรีบตามหา มันให้เจอก่อนที่มันจะลงมืออะไรต่อไป” เขาตอบ

ไอ้วัฒน์พยักหน้าเห็นด้วย “งั้นมึงตรวจแถวหน้าโรงเรียนอีก ที ฎกับไอ้คันจะแยกกันไปข้างโน---ผู้ชายตัวพอม ๆ เตี้ยเท่า ๆ ปากมึง แล้วก็หัวหยิก ๆ ใช่ไหม”

“อือ”

“เค”

กำลังจะออกก้าวพร้อมกัน ไอ้คันยังไม่วาย “สรุปฎก็ยังไม่ว่าใจอยู่ดี”

“ว่าทำไมไอ้ฮักก็เข้าห้องน้ำอาจารย์ ส่วนมึงไม่เคยได้เข้าอะนะ” ขนาดไอ้วัฒน์ยังเริ่มรำคาญ

“ลัล!” ไอ้คันสบถ “กูมีสาระว้ย!”

“มึงไม่เข้าใจอะไร” ฮักก็พยายามไกล่เกลี่ย

“กูไม่เข้าใจ ทำไมพวกเราจะต้องไปเสียแรงตามเองด้วย แทนที่จะไปบอกอาจารย์ให้เรียกพวกนักการภารโรง หรือแม่บ้านช่วยกันตามหา เร็วกว่า แถมไม่ต้องวิ่งให้เหนื่อยด้วย”

“เออ ก็ถูกของมึง” ไอ้วัฒน์เพ็งนึกได้

แต่ฮักก็เสียงแข็ง “ไม่ได้!”

เขาตอบสายตางงวยของเพื่อนทั้งคู่ “พวกมึงก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้สถานะสารวัตรนักเรียนเป็นยังไง ถ้าเราสืบเรื่องแล้วหาทางแก้ได้ก่อน แม่จะกลายเป็นผลงานขึ้นโบแดงที่ทำให้ทุกคนกลับมาให้ค่าตำแหน่งนี้เลยนะเว้ย---!”

“ไอ้ฮัก!” ไอ้คันลงเสียง “มึงนี่เพ้อเจ้อฉิบหาย! โลกแม่งเปลี่ยนไปแล้ว มึงต้องยอมรับให้ได้ กูรู้ว่ามึงอยากตามรอยพี่เมธ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครเห็นหัวพวกเราแล้ว---”

“แต่กูเข้าใจนะ” ไอ้วัฒน์กลับสวนความ หน้านึ่ง ดวงตาครุ่นคิด ส่อแววเจ็บปวดเล็กน้อย

ไอ้คันกั๊ก “เข้าใจอะไรวะ”

“ไม่ใช่ความผิดของไอ้ฮักก็มันที่จะพยายามทำสิ่งที่ตัวเองมีแพสชัน” คนตอบหันมาพยักหน้ากับเขาแน่น “ถึงจะเหนื่อย แต่กูจะช่วยมึงเอง”

“ขอบใจวะ”

“มันจะต้องเป็นตำนานเว้ย” ไอ้วัฒน์ตบปาเขา “เราต้องย้อนครบแบบที่ไอ้คนร้ายมันคิดนั้นละ ตำนานจะมีไว้เพื่ออะไรถ้าไม่ได้

ทำให้มันเห็นผล!”

“เยี่ยม!” อักก็กำมือชูพร้อมมัน

เฉพาะไอ้คันเท่านั้นที่กลอกตา “น้ำเน่ากันโคตรๆ เลย สรุป!”

-6-

ระหว่างที่วิ่งผ่านไปในหมู่เด็กนักเรียน มวลอากาศเคลื่อนผ่านผิวหน้าคล้ายจะกระพือเป็นสายลม แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ไหลแบบเดียวกับที่อยู่ใต้แดนนั่น...

น่าแปลก ทั้งที่สายตาวาดหาไอ้บ้านั้นไปทุกมุมตึก กระทั่งผีเท้าก็เร่งลูไปโดยรอบ ทว่าในสายตาของอักก็เห็นภาพบรรยากาศโกลาหลช่วงใกล้เข้าแถว กลับคล้ายมีแผ่นฟิล์มทาบทับอยู่เบื้องบน

ภาพความสดกระจ่างของใบไม้เขียวชอุ่มในเรือกสวนกลางแจ้ง ครั้นแขนคอตั้งบ่าจะเห็นท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสด เมฆเลื่อนและนกกลา แขนของเขาก็ชูอยู่เหนือหัวเรingers นั้นไง มีเสียงหัวเราะเสียงของเขากับพ่อ พ่อที่พาเขาขี่คอวิ่งเล่น

‘พ่อเมื่อยแล้ววะ’

‘ขี่ไหล่พี่ก็ได้’

แล้วร่างน้อยของเขาก็ถูกโอบอุ้มสลบไปยังไหล่ของพี่สาว พี่ตัวใหญ่กว่าเขามาแต่เด็ก เพิ่งจะไม่ก็ปีให้หลังนี้เองที่อักก็เริ่มโดน --- หมายถึงตั้งแต่ตัว แต่หลาย ๆ อย่างเขาก็รู้สึกว่พี่โตกว่าเขามากเสมอ แม้ปากจะทะเลาะกันไม่ขาด แต่ใจตัวก็เป็นคนที่เขานับถือและยึดเป็นแบบอย่าง แทบจะเหมือนแม่คนที่สองเลย

เมื่อพี่คบกับพี่เมธ พี่เมธจึงกลายเป็นภาพจำที่ทำให้อักก็พุ่มเททุกอย่าง ต้องเป็นสาววัยรุ่นนักเรียนให้ได้ ไม่ใช่เพียงเพราะมัน

จะช่วยเพิ่มโพรไฟล์ในพอร์ตโฟลิโอเวลาเย็นเข้าคณะในมหาวิทยาลัย และแม้ในวันที่ตำแหน่งนี้แทบไม่มีความหมายอีกแล้วในสายตาของนักเรียนอื่น

น่าแปลก แค่กลืนนั่นเอง กลืนแดด อาบมากับกลิ่นเหงื่อของพ่อ และของพี่ ผสมกับกลิ่นดินในสวนผลไม้ที่บ้านตราด จู่ๆ หยดน้ำที่ไหนไม่รู้ก็หลั่งมาซังในดวงตา

มันหายไปนานแล้วนะ อารมณ์ใจหายและแสนคิดถึงอย่างนี้ทำไมจู่ๆ ถึงกลับมารู้สึกแบบนี้อีกล่ะ เขาไม่ใช่เด็กๆ แล้ว ไม่ควรจะเศร้าเพียงเพราะถูกจับมาเรียนโรงเรียนไกลบ้าน มาตั้งคำถามว่าทำไมเราถึงไม่อาจเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน เพื่อจะอยู่พร้อมกันพ่อแม่และลูกอีกสองคนได้...

‘---ที่ของเรามันดีอยู่แล้ว---’ จู่ๆ เสียงนกร้องไกลๆ กลับได้ยินคล้ายเสียงในห้องเมื่อครู

‘---เราคงต้องเผชิญชะตากรรมไปลำพัง ในเมื่อตลอดมาไม่เคยคิด ไม่เคยแม้แต่สงสัย---’

‘---เราจะรู้ได้ยังไงว่าวันหนึ่งเรื่องไกลตัวมันจะไม่วกกลับมาใกล้ตัวเรา---’

รอยขึ้นๆ ที่หางตาระเหยหาย ทิ้งไว้แต่ตะกอนร้อนใจเพราะเพ็งตระหนก

จริงด้วย ไอ้คนแปลกหน้าคนนั้น ถ้าอากก็ไม่ทำใจเย็นหรือวางใจมันแต่แรก วิ่งตามไปจับไว้ แล้วคาดคั้นว่ามันมาที่โรงเรียนทำไม หรือเห็นอะไรบ้าง อย่างน้อยวันนี้ก็คงไม่เกิดเรื่อง

มันกลายมาเป็นเด็กใหม่ในศุภพลีซะงั้น!

ถ้ายังปล่อยให้ไอบ้านนั้นลอยนวลอยู่ที่นี้ต่อไป จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขายังไม่แน่ใจ

สายตากวาดลานไปทั่ว ถึงตอนนี้ชักก็วิ่งกลับมายังจุดแรกเริ่ม
อีกหน แต่ยังคงไม่มีเงาคนเป้าหมาย มันหายหัวไปไหนนะ

หายไปทำอะไร!

หัวใจสะท้อน ให้ถึงอย่างไรนี่ก็คืองานหลักของสารวัตร-
นักเรียน ถ้าเขาพลาด มันคงเป็นรอยด่างไปตลอดชีวิต

แต่ไม่มี ไม่มีมันจริง ๆ! ไอบ้านันไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในโซนที่เขา
แบ่งงานมาตามหา

ในที่สุด หลังเพลงชาติจบลง ไอคันกับไอวัฒน์ก็กระหืด-
กระหอบกลับมาหาเขายังที่นัดหมาย สีหน้าของทั้งคู่ประกาศชัดว่า
ผลเป็นเช่นไร

“ถ้าชุดเครื่องแบบศุภโกลปักชื่อนักเรียนเหมือนสมัยก่อน เรา
ก็คงตามตัวมันง่ายกว่านี้!”

อັกกัดฟันเจ็บใจ การแสดงชื่อนักเรียนบนอกชุดยูนิฟอร์มที่
ถูกยกเลิกไปก็เป็นอีกผลงานของไอ้พวกช่างประท้วงนั่นละ หาว่าไม่
ปลอดภัยกับเด็ก ละเมิดเด็ก ห่าเหวอะไรไม่เข้าท่า แล้วเป็นไงล่ะ พอ
เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ!

“รหัสนักเรียนก็มี มึงไม่รู้จำจามาเอง” ความมีเหตุมีผลของ
ไอวัฒน์ขัดใจเขาเสมอ

“หรือมึงจะไปให้อาจารย์ประกาศช่วยตามหาไอบ้านี้”

อັกกໍไม่ต้องขยับปาก ไอวัฒน์ก็เป็นฝ่ายตอบไอคัน “มึงจะ
ประกาศว่าอะไร หาผู้ชายผมหยิก ๆ ตาลอย ๆ มีรอยสักที่ตูดเหวอ”

คนถามไม่รอให้อิคันตอบกลับ ก็หันมาบอกอັกก “มึงนึกไม่
ออกแล้วจริง ๆ ไหม้ย ว่าไอบ้านันมีอะไรเป็นจุดเด่นอีก”

กลืน...

กลืนหอมแดด...

แน่ละ ใครจะไปบอกแบบนั้นได้

“ไม่มี” เขาตอบห้วน

“ฉันเราก็ต้องปล่อยมันไปก่อน” ใ้วฒน์สรูป “หวังว่ามันจะไม่ก่อเรื่องอะไรอีก --- หมายถึงถ้ามันเป็นคนร้ายจริง ๆ นะนะ”

คำตัดสินของใ้วฒน์มักเป็นที่สุด แม้แต่อักก็ก็ต้องยอมรับว่าเหตุผลของมันยากจะแย้งได้

หลังจากช่วยอาจารย์ระบายพวกนักเรียนมาสาย พวกเขาพากันกลับขึ้นห้อง คาบแรกเป็นโฮมรูม อาจารย์ศินน่าจะเข้ามาคุยกับเด็กในห้องแล้ว

เลื่อนประตูกระจกด้านหน้า ไอน์ของเครื่องปรับอากาศชานออกมาพอให้รู้สึกสดชื่น ใค์นเป็นคนร้องบอกอาจารย์ “ขออนุญาตครับ!”

อาจารย์ศินกำลังยืนอยู่ที่หน้าห้อง สีหน้าเหนื่อยใจตอนที่อยู่ในห้องปกครองนั้นถูกกลบด้วยรอยยิ้มขึ้น ยิ้มที่ทำให้พวกเด็กผู้ชายแขวจนอื่กก็ต้องทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์อาจารย์บ่อย ๆ แกหันมาพยักให้ กลับเป็นอื่กที่ก้าวขาไม่ออก

“เฮ้ย” ใ้วฒน์ดูจะสัมผัสได้ถึงความผิดปกติของเขา “มึงเป็นอะไร”

เสียงเบา ๆ ของมันพลอยเรียกใค์นหันมา ต่อเมื่อเห็นว่าสายตาของอื่กกำลังจ้องซึ่งไปยังมุมหลังห้อง มันกับใ้วฒน์จึงลากสายตาดตาม ก่อนจะเบิกตาและก้าวขาไม่ออกพร้อมกัน

“หวัหยิก” เสียงใ้วฒน์

“ตาลอย ๆ” เสียงใค์น

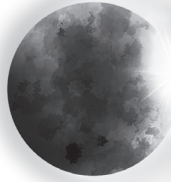
อื่กก็กลืนน้ำลาย รับลูกทั้งที่ยังไม่ขยับ “เป๊ะเลย!”

ใช่แล้ว ใ้บ้าเจ้าของกลืนแต่นั้น!

จากที่ไกลลิบ ๆ มันเวียนมาบังเอิญเข้าห้องน้ำห้องเดียวกัน
แล้วถึงตอนนี้ มันก็โผล่มาเรียนในห้องเดียวกับเขา ที่นั่งแทบจะติด
กับเขา!

ไอ้หัวหยิกนั่งทอดอกพิงผนังตรงโต๊ะข้างหน้าต่าง ฟุ้งสายตา
ตรงไปที่อีกกึ่งเช่นกัน ตาลอยเศร้าคือนั่นกลับสะประกายบางอย่าง เช่น
กันกับรอยยิ้มตรงมุมปาก

รอยยิ้มอันเปี่ยมด้วยเลศนัย

ไอ้คันเป็นคนยิ้มตลก ยิ้มเหมือนเด็กเล็กๆ ทั้งที่จริงมันนิสัยหัวงเหมือนตาเฒ่า

ลองนึกภาพดู มันเป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่เหมือนคิงคอง ติดนิสัยยิ้มไห้ลงมาน้อยๆ ให้สูงเท่าเพื่อน --- ไหล่กว้างที่ยิ่งดูกว้าง เพราะเครื่องแบบนักเรียน เวลาเดิน ไหล่นั้นจะเอียงไปมาทำให้ดูเหมือนคิงคองเข้าไปใหญ่ แล้วแขนขาของมันก็ยาวดูเก้งก้างเกะกะ ยกเว้นตอนที่อยู่ต่อหน้าสาว ๆ มันจะรู้ทันที่ว่าควรเอามือวางไว้ตรงไหนเพื่อให้ดูดี นี่แหละ อักก็กับไอ้วัฒน์ถึงไม่เรียกชื่อจริง ๆ ของมัน ไม่ใช่ทั้งครรลอง แล้วก็ไม่ใช่ทั้งไอ้ลอง แต่เป็นไอ้ ‘คัน’

‘ไอ้พวกห้า ปีกูอุตส่าห์ตั้งชื่อว่าลองเพราะกูยาว’

มันไม่ระบุม่าอะไรยาว แต่เป็นอันเข้าใจกันดี ถ้าคุยเข้าไปในโทรศัพท์มือถือของมัน ก็จะพบแต่รูปเซ็กซี่ หรือไม่ก็คลิปวิดีโออย่างว่า

ตอนนั้น ด้วยหน้าเรียบๆ เหมือนทุกที ไอ้วัฒน์ตอบแทน ‘พออุตส่าห์ตั้งชื่อว่าลองเพราะจกูกยาว’

‘คว-!’

ทั้งอักก็และไอ้วัฒน์ต่างตีความว่านั่นคือคำด่า ไม่ใช่คำระบุม่า

ไอ้คันมีรูปหน้าทรงแทงเม่นๆ คิ้วใหญ่แต่สีจาง กอปรกับดวงตา

เป็นขีดเล็กไม่มีชั้น และริมฝีปากค่อนข้างหนาสีชมพูอ่อน ใบหน้าจึงยิ่งดูจืดไร้การจดจำ จะมีก็แต่จมูกใหญ่คล้ายลิงจมูกงวงเท่านั้น ทำให้มันดูโดดเด่น

หน้าจืด ๆ ของไอ้คันควรจะทำให้มันดูอ่อนเยาว์ เจียมเจียม แต่เพราะเชื้อสายจากเสียใหญ่ผู้เป็นพ่อ นอกจากชี้ให้ผู้หญิงไปทั่ว มันจึงพร้อมมีเรื่องกับพวกผู้ชายแก๊งอื่นตลอดเวลา ถ้าไม่มีอื่อกก็กับไอ้วัฒนค์คอยเคลียร์และดึงสติให้ ไอ้คันคงโดนตีตายไปนาน

พวกเขาทั้งสามรู้จักกันตั้งแต่ ม.ต้น ค่าที่รูปร่างสูงใหญ่ สมัยนั้นจึงถูกจับให้นั่งหลังห้องด้วยกัน ไอ้คันไม่ค่อยตั้งใจเรียน ชี้เกี่ยจอ่านหนังสือ แต่มันกลับสอบได้คะแนนดีไม่เคยตก ทั้งที่ไม่เคยโกงข้อสอบเลยสักครั้ง

จะเรียกว่าหัวดีมัย---ก็ไม่เชิง

คุณจะเห็นว่าไอ้คันมีตรรกะเหม่ง ๆ วิธีคิดของมันก็ออกจะเพี้ยน ๆ อื่อกก็เคยได้ยินมันพยายามทำความเข้าใจสูตรเลขด้วยทรวงทรวงสาว พยายามเข้าถึงไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยไดอะล็อกหนังสือต่างประเทศ เข้าใจเรื่องแรงโน้มถ่วงผ่านทรวงทรวงสตรีรุ่นใหญ่ ฯลฯ เรื่องพวกนี้มันไม่ยอมบอกใครนอกจากเพื่อนสนิท เพราะใคร ๆ ชอบคิดว่ามันบ้า

แน่นอน อื่อกก็เองก็คิดว่ามันบ้า เขายังปากไว้ทันตอนที่ไอ้วัฒนค์พยักหน้าบอก

‘กูก็กำลังพยายามทำความเข้าใจมึงด้วยเสียงตดเหมือนกัน’

ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ข้อดีของไอ้คันคือมันเป็นคนรักใคร่รักจริง เหตุผลที่มันกล้าบิปากเรื่องความคิดเพี้ยน ๆ นี้กับเพื่อนก็เพราะมันรักพวกเขา กับคนที่มันรัก ไอ้คันจะจริงจัง และจริงจังขนาดตายแทนได้เลย การสมัครเป็นสรวัตรนักเรียนนี่ก็เช่นกัน ในขณะที่

ไอ้วัฒน์ลึงเลสองนาน ไอ้คันตกปากรับคำทันทีที่รู้นั่นคือความฝัน
จริงจังของอັกก์ และเขาจะทำได้ไม่สมบูรณ์หากขาดทีมเวิร์กที่ดี

ไอ้คันไม่เคยเหมือนคนอื่น มั่นใจใหญ่ โฝงผางอย่างกล้าหาญ
มีแค่บางเรื่องเล็กๆ เท่านั้นทำให้มันพลาดประหม่า

ถ้าไอ้พวกเด็กช่างประท้วงรู้เข้า คงได้หยิบฐเอาเป็นประเด็น
อีกแน่ แต่สำหรับอັกก์และไอ้วัฒน์ ความประหม่านั้นถือเป็นเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง

ก็ได้แต่หวังว่ามันจะไม่เป็นเรื่องไปตลอดละนะ